

Голас Прадзімы

ВЫДАННЕ БЕЛАРУСКАГА
ТАВАРЫСТВА
ПА КУЛЬТУРНЫХ СУВЯЗЯХ
З СУАІЧЫННІКАМІ
ЗА РУБЯЖОМ

№ 33 (888) Жнівень, 1965 г.

Год выдання 10-ы
Цана 2 кап.

ПРАВА КОЖНАГА

АДНЫМ з многіх правоў побач з правам на працу і адукацыю, дадзеных грамадзянам нашай краіны Кастрычніцкай рэвалюцыяй, з'яўляецца права на адпачынак. Яно замацавана Канстытуцыяй СССР і ахоўваецца законамi. Гэта значыць, што кожны, хто працуе на заводзе і фабрыцы, ва ўстанове, у калгасе і саўгасе, на любым участку нашай народнай гаспадаркі, мае права на аплочваемы дзяржавай водпуск у любы час года. І нягледзячы на тое, што некалькі год назад у СССР было праведзена скарачэнне рабочага дня з 8 гадзін да 7, працягласць водпуску працоўных засталася ранейшай. Разумнаму адпачынку ў нас будзе ўдзяляцца ўсё больш і больш увагі пры паступовым скарачэнні рабочага дня, прычым адпачынак стане больш разнастайным, будзе садзейнічаць рознабаковаму развіццю асобы, як гэта і прадугледжвае праграма будаўніцтва асноў камуністычнага грамадства ў Краіне Саветаў.

Звычайна масавыя водпускі ў нас пачынаюцца вясной, калі настае сапраўднае раздолле на нашых палях, рэках, азёрах. Адны адпраўляюцца ў захапляючыя паходы, другія спяшаюцца на поўдзень, у Крым і на Каўказскае узбярэжжа, да сонца і цёплага мора, трэція праводзяць водпуск у вёсках, у родных, чацвёртыя ад'язджаюць у падарожжы па Саюзу або за мяжу. Словам, кожны адпачывае так, як яму здаецца лепш.

Ну і натуральна, з заканчэннем заняткаў у школах і вышэйшых навучальных устаноў прыступае да адпачынку самая шматлікая частка насельніцтва нашай краіны — дзеці, школьнікі, студэнты. Цэлае лета напоўнены вясёлымі

галасамі піянерскіх лагераў, спартыўныя, турысцкія гарадкі і аздараўленчыя пляцоўкі. Яны размешчаны ў самых маляўнічых кутках нашай рэспублікі, у прыватнасці на азёрах Нарач, Свір, Белае, Браслаўскія і сотнях іншых, на рэках, на ўзлессях.

У апошнія гады з'явіліся новыя формы адпачынку дзяцей — лагеры працы і адпачынку і лагеры-гарадкі. Будуць іх для дзяцей прафсаюзныя арганізацыі. У мінулым годзе іх налічвалася ў Беларусі 216, а ў гэтым годзе ўжо 227, у якіх адпачнуць каля 150 тысяч дзяцей. У гэтым годзе, напрыклад, пабудавана пяць новых дзіцячых здраўніц толькі ў Віцебскай вобласці, а для навучэнцаў сельскіх школ створана каля ста саўгасных і міжкалгасных піянерскіх лагераў. Распрацавана каля 500 турысцкіх маршрутаў.

З кожным годам расшыраюцца ў нас і старыя вядомыя рэспубліканскія здраўніцы, такія як у Нясвіжы, на Нарачы, у Бабруйску і іншыя.

Характэрнай асаблівасцю савецкай рэчаіснасці з'яўляецца тое, што большую частку клопатаў аб адпачынку працоўных бярэ, як заўсёды, на сябе дзяржава. Гэта, перш за ўсё, аплата поўнай або значнай часткі кошту санаторных і турысцкіх пуцёвак прафсаюзамі, а таксама бясплатнае лячэнне.

А пакуль лета — час водпуску — у разгары. Усё новыя і новыя тысячы рабочых, служачых, калгаснікаў ад'язджаюць у розныя канцы рэспублікі і краіны на заслужаны, дадзены ім па закону адпачынак, каб, набраўшыся сіл, зноў узяцца за працу, працу будаўніка камунізма.

У савецкіх студэнтаў каникулы — час адпачынку і цікавых падарожжаў. Аб тым, што гэта так, сведчаць твары гэтых юнакоў і дзяўчат — студэнтаў Беларускага політэхнічнага інстытута.

Весела юным жыхарам Беларускай сталіцы ў сваім парку, які носіць імя вялікага пісьменніка М. Горкага.

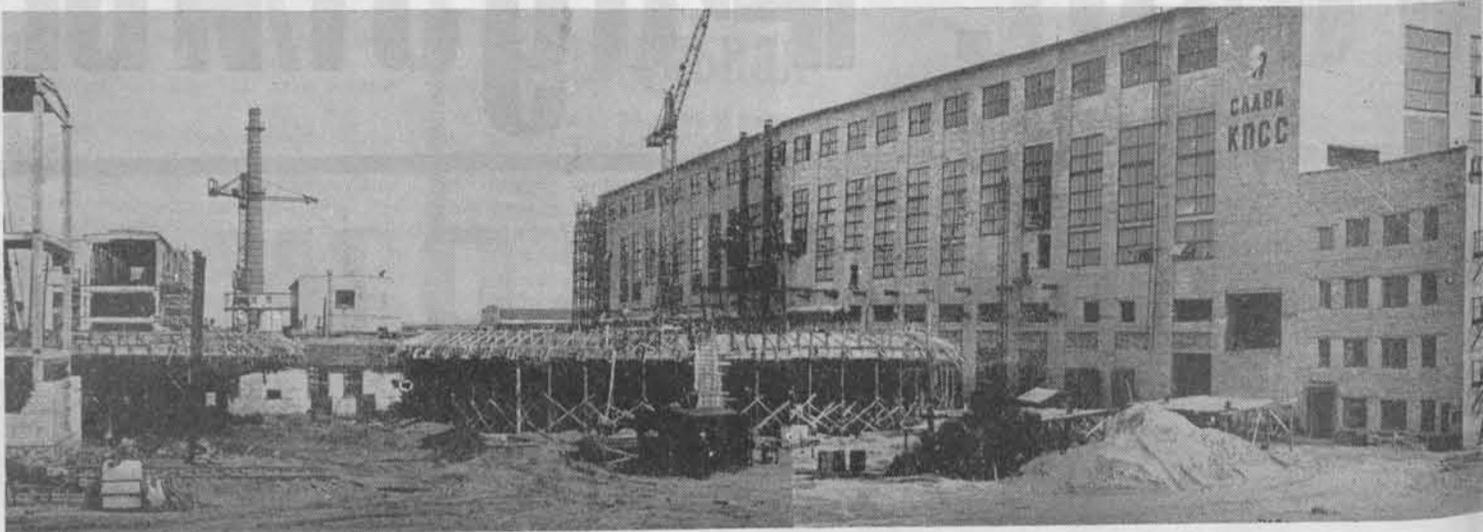
Вечарам ля аднаго з фантанаў у Мінску.

Завяршаецца будаўніцтва першай чаргі другога Салігорскага калійнага камбіната. На здымку: агульны выгляд збудавання абагачальнай фабрыкі і сушыльна-фільтравальнага корпуса.

Фота П. Наватарова.

Церабленне льну ў калгасе імя Калініна Хойніцкага раёна. Агрэгат вядуць старэйшыя механізатары сельгасарцелі браты Ульян і Міхаіл Лабаны.

Фота Ул. Лупейкі.

НА ПАЛЕСКАЙ ЦАЛІНЕ

На асваенне тарфянікаў Палесся выйшлі новыя атрады-меляратары. І балоты адступаюць перад моцнымі і смелымі людзьмі. Тысячы гектараў урадлівых тарфянікаў адваяваны калінкавіцкімі меляратарамі ў прыроды. На гэтых землях шуміць збажына, цягнуцца да сонца каноплі і кукуруза, спее багаты ўраджай бульбы.

Калектыў Калінкавіцкага будаўніча-мантажнага ўпраўлення—адзін з буйнейшых на Гомельшчыне. Ён асушае балоты на сямі аб'ектах: Віць-Тур'я, Ненач, Крукавічы, Каплічы, паглыбляе раку Іпа. Зусім нядаўна меляратары пачалі наступленне на балоты ў калгасе «Іскра». І вось ужо 200 гектараў асвоена.

Цудоўных вынікаў дабіліся калінкавіцкія меляратары—паўгадавы план яны выканалі дзятэрмінова.

На аб'екце Віць-Тур'я вядзе работы першы ўчастак прараба Б. Цімафеева. Нядаўна калектыў здаў у эксплуатацыю 200 гектараў асушаных тарфянікаў у саўгасе «Васілевіцкі» Рагачыцкага раёна. Трэці ўчастак вядзе работы ў саўгасе «Дубічы», «Калінкавіцкі», у калгасе імя Кутузава. Ён асвоіў і здаў у эксплуатацыю 500 гектараў тарфянікаў.

6 250 гектараў! Столькі трэба цяпер асвоіць, адваяваць у балота зямель. Будаўніча-мантажнае ўпраўленне папярняецца ўвесь час новай тэхнікай. У гэтым годзе яно атрымала яшчэ два экскаватары, чатыры бульдозеры, трактар «Беларусь» і іншыя машыны. Цяпер калінкавіцкія балоты штурмуюць 94 трактары, 50 экскаватараў, 30 іншых машын.

Калінкавіцкія меляратары поўныя рашучасці ўзяць намечаныя рубяжы.

Мінск—космас—Уладзівасток

Першага жніўня пазыўныя Беларускага тэлебачання прагучалі надзвычай рана — у сем гадзін пятнаццаць хвілін раніцы.

У другі раз пры дапамозе спадарожніка «Маланка» адбылася «касмічная» сустрэча гарадоў Мінска і Уладзівастока.

Далёкаўсходнікі ўбачылі рэпартаж пра новы

трактар «Эўрыка», створаны інжынерамі Беларускага інстытута механізацыі сельскай гаспадаркі; кінанарыс «Домік у Мінску» — пра дом-музей І з'езда РСДРП, фільм Брэсцкай студыі тэлебачання, які расказвае пра запаведнік «Белавежская пушча».

У канцы больш чым га-

дзіннай праграмы студыі Беларускай сталіцы запраціла далёкіх суседзяў на канцэрт народнай, класічнай і эстраднай музыкі і танца. Перад глядачамі Далёкага Усходу выступілі лепшыя самадзейныя калектывы, вядучыя майстры мастацтваў Беларусі.

Ул. МІХАРСКІ.

МІНСК

Беларускія вучоныя і геологі ўжо даўно выказвалі думку аб тым, што на тэрыторыі рэспублікі ёсць вялікія запасы гаручага сланцу. Некалькі год ішлі пошукі. І вось радасная навіна: ля вёскі Альшаны Столінскага раёна на невялікай глыбіні знойдзены гарызонт гаручых сланцаў. Таўшчыня пласта 2,4 метра.

МАГІЛЁУ

На магилёўскім заводзе «Электрарухавік» закончыліся выпрабаванні новага прэса, які створан групай наватараў вытворчасці. Агрэгат прыстасаван для аснасткі электраматораў. Укараненне яго ў вытворчасць дазволіць павялічыць прадукцыйнасць працы ў паўтара раза.

ВІЦЕБСК

У аўтатрэсце закончана падрыхтоўка тэхнікі да масавай перавозкі сельскагаспадарчай прадукцыі. Хутка на «хлебныя» трасы выйдучы сотні аўтамабіляў. У Міёрах, Расонах і Дуброўна створаны спецыяльныя аўтакалоны.

АСІПОВІЧЫ

Непадалёку ад ракі Свіслач, каля лесу, хутка растуць жылля і службовыя памяшканні новага рыбгаса «Свіслач». Тут яшчэ ў разгары будаўнічыя і земляныя работы. Але хутка яны будуць завершаны, і рыбгас уступіць у строй. Ён будзе вырошчваць штогод 2850 цэнтнераў таварнай рыбы і мільёны малькоў. Частка вадаёмаў у рыбгасе пабудавана. У іх прыжыліся больш 200 тысяч малькоў карпа. У бліжэйшы час сюды будзе завезен амурскі срабрысты карась.

ВІЛЬНЮС

У Літве адкрыта першая відэатэлефонная лінія, якая злучыла Вільнюс з Каўнасам. У далейшым відэатэлефон з'яжа Вільнюс з некаторымі іншымі гарадамі Літвы, сталіцамі суседніх рэспублік Прыбалтыкі, Мінскам і Ленінградам.

КАПЫЛЬ

На беразе Нёмана размясціўся піянерскі лагер «Нёман». Тут адпачываюць, набіраюцца сіл дзеці працаўнікоў вёскі. 118 хлопчыкаў і дзяўчынак ужо адпачылі ў здраўніцы. Іх замянілі дзеці з саўгасаў «Доктаравічы», «Лясное», калгасаў імя Ульянава, «Піянер», «Беларусь».

СВАБОДНЫ

Самая вялікая ў краіне дзіцячая чыгунка належыць рэбяткам амурскага горада Свабодны. Яе даўжыня амаль 12 кіламетраў. Споўнілася 25 год з таго дня, калі маленькі паравоз накіраваўся ў першы рэйс па гэтай чыгунцы, названай Малой Забайкальскай. За чвэрць стагоддзя юныя чыгуначнікі перавезлі звыш 800 тысяч пасажыраў і каля ста тысяч тон грузаў. Каля дзесяці тысяч рэбят прайшлі на сваёй магістралі поўны курс практыкі, многія з іх перайшлі потым на вялікія магістралі краіны.

ПІНСК

У доме культуры калгаса імя Ул. І. Леніна адкрылася выстаўка работ майстроў савецкага эстампа, арганізаваная карцічнай галерэяй Пінскага краязнаўчага музея. На выстаўцы экспануецца 45 твораў мастакоў Масквы, Ленінграда, Баку, Ташкента і іншых гарадоў краіны.

З твораў майстроў савецкага эстампа пазнаёмяцца таксама калгаснікі сельгасарцелі імя Суворова, «Перамога», «Прыпяць» і «Аснежыцкі». Члены савета садзеяння развіццю і папулярнасці вядуленага мастацтва правядуць гутаркі пра савецкі эстамп.

ВІЦЕБСК

Земляробы Віцебшчыны вырасталі добры ўраджай ільну на плошчы 78 тысяч гектараў. У Талачынскім і Дубровенскім раёнах, напрыклад, вышыня раслін дасягае 110—130 сантыметраў. Пачалося церабленне льну. У работу ўключаецца тэхніка. Сёлета на палях рэспублікі працуе больш чым 1 200 ільнюборачных агрэгатаў.

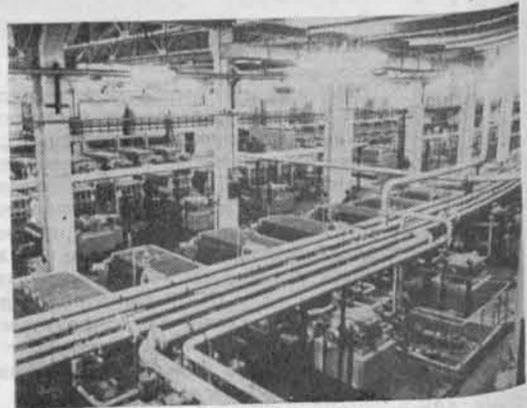
БРАЗАВІЛЬ. Паміж урадам Рэспублікі Конга (Бразавіль) і Усесаюзным аб'яднаннем «Трактараэкспарт» падпісан кантракт, у адпаведнасці з якім у даліне Нігры будуць выпрабаваны ў трапічных умовах савецкія трактары і іншыя сельскагаспадарчыя машыны. Пасля завяршэння выпрабаванняў Рэспубліка Конга (Бразавіль) закупаць у Савецкага Саюза сельскагаспадарчыя машыны на суму звыш сарака тысяч амерыканскіх долараў.

«Трактараэкспарт» прадае цяпер савецкія трактары і іншыя сельскагаспадарчыя машыны ў сорок краін свету, у тым ліку ў Гану, Гвінею, Алжыр, ААР і Самалі.

БОН. Заходнегерманская газета «Франкфуртэр рундшау» паведамляе, што ўлады ФРГ адмовіліся ад правядзення следства па справе былога камандзіра адной з дывізіяў СС Ламердзінга, які пражывае цяпер у Заходняй Германіі. У канцы вайны эсэсаўскія часці пад камандаваннем Ламердзінга знішчылі французскі гарадок Арадур і забілі сотні яго жыхароў, у тым ліку старых і жанчын. За гэтыя злачынствы Ламердзінг быў завочна прыгаворан французскім ваенным судом да смяротнага пакарання. Аднак, як адзначае «Франкфуртэр рундшау», у Заходняй Германіі следства па яго справе было спынена з-за «адсутнасці абгрунтаванага падазрэння ў ажыццяўленні злачынства».

РАСТОК. Суднабудаўнікі народнай верфі ГДР «Нептун-верфт» урачыста адзначылі значальную падзею — спуск на ваду сотага судна серыі грузавых суднаў водазмяшчэннем 4 200 тон, якія ГДР пастаўляе ў асноўным Савецкаму Саюзу. Першае судна гэтай серыі сыйшло са стапелей верфі ў 1952 годзе. Яго будавалі 438 дзён. А юбілейнае судна, якое атрымала назву «Зула», было пабудавана ўсяго за 164 дні.

БЕРЛІН. Тут адбылася прэс-канферэнцыя, прысвечаная маючаму адбыццю асенняму Лейпцыгскаму кірмашу 1965 года. Генеральны дырэктар Курт Шмейсер расказаў, што ў кірмашы прымуць удзел каля 6,5 тысячы экспанентаў з 60 краін свету. Чакаюць, што ў Лейпцыг прыбудзе каля 235 тысяч наведвальнікаў з 80 краін. Асенні Лейпцыгскі кірмаш будзе садейнічаць лепшаму ўзаемаразуменню і ўстанавленню давер'я паміж народамі. Яго дэвіз: за свабодны міжнародны гандаль і тэхнічны прагрэс.

Камбінат штучнага валакна ў Брэіле (Румынская Народная Рэспубліка) перапрацоўвае целюлозу, якую атрымліваюць з чарота дэльты Дуная і драўніны бука. Прадукцыйнасць камбіната — каля 120 тон высакаякаснага валакна ў суткі, што раўняецца гадавому настрыву воўны з 30 000 авечак.

НА ЗДЫМКУ: у адным з цэхаў камбіната ў Брэіле.

Фота Аджэрпрэс—АДН.

Выраблена ў Беларусі

РАСЦЕ сям'я аўтагігантаў, якія выпускае Беларускі аўтазавод. Нядаўна прайшлі выпрабаванні доследных ўзоры 45-тоннага аўтапоезда «БелАЗ-540В». Ён рэкамендаваны для серыйнай вытворчасці. Праходзіць выпрабаванні на Курскай магнітнай анамаліі яшчэ адзін гігант — 40-тонны самазвал «БелАЗ-548». Ён паслужыў базай для стварэння яшчэ больш магутнага аўтапоезда грузпадымальнасцю 65 тон. На будоўлях Крыма ідзе правёрка новага аднавосевага цягача «БелАЗ-531» са скрэперам.

ПРАДУКЦЫЙН А С Ц Ь новага станка для зняцця фрэсак у зубчатых колаў — 210 дэталей за змену. Узор яго выраблен на віцебскім заводзе імя Камінтэрна. Гэта ў два разы вышэй, чым на самых сучасных станках, якія выкарыстоўваюцца ў нашай краіне. Інжынеры завода ўпершыню ў айчынай практыцы прымянілі замест абразіўных колы са спіральнай разбой. У выніку павышаецца не толькі прадукцыйнасць станка, але і забяспечваецца вельмі высокая дакладнасць апрацоўкі дэталей.

НАВУКОВЫЯ супрацоўнікі інстытута агульнай і неарганічнай хіміі АН БССР стварылі асаблівыя неарганічныя

валакністыя матэрыялы, у тым ліку і паперу. Гэтыя матэрыялы валодаюць такімі ўласцівасцямі, што вытрымліваюць тэмпературу звыш 1 200 градусаў і не разбураюцца пад уздзеяннем кіслот і шчолакаў. Па ўстойлівасці яны перавышаюць азбест і кварц, маюць больш высокую ўстойлівасць і гнуткасць, чым вугальныя і графітавыя валокны, вылучаюцца высокай электраправоднасцю і лёгкасцю.

Новае металавугляроднае злучэнне можна выкарыстаць у розных галінах сучаснай тэхнікі — у хіміі, энергетыцы, металургіі, электратэхніцы, на транспарце. Прапанаваныя беларускімі вучонымі валокны можна выпрацоўваць на існуючым тэхналагічным абсталяванні і, у залежнасці ад патрэб прамысловасці, вырабляць іх не толькі ў выглядзе паперы, але і пражы, тканін, стужак.

МІНСКІЯ велазабудовы прыгатавалі добры падарунак нашым спартсменам — выпусцілі спартыўны матацыкл «М-204». Машына адносіцца да класу лёгкіх («сухая» вага — 88 кілаграмаў, рабочы аб'ём цыліндра — 123,8 кубічных сантыметраў), прызначана для саборніцтваў па перасечанай мясцовасці і цалкам адпавядае сучасным запатрабаванням.

Матацыкл мае аднацыліндравы рухавік магутнасцю 8,5—9 конскіх сіл з 5 400—5 600 абаротамі ў міну-ту.

Сёння НОМЕР

ДЛЯ ТЕХ, КТО НЕ ЧИТАЕТ ПО-БЕЛОРУССКИ

«ПРАВА КОЖНАГА» — так называецца перадавая статья нумера. За ўсеми гражданами Советской страны Конституцией закреплено право на отдых. И конечно же, лето является временем самых массовых отпусков. Трудящиеся едут отдыхать и лечиться в здравницы Крыма и Кавказа, идут в походы туристы, многие едут в путешествие по Советскому Союзу и зарубежным странам. С каждым годом улучшаются условия отдыха трудящихся и у нас в Белоруссии. Строятся новые дома отдыха, расширяются старые широко известные санатории в Несвиже, Бобруйске, на Нарочи и др. Характерной особенностью советской действительности является то, что большую часть расходов на отдых людей берет на себя государство.

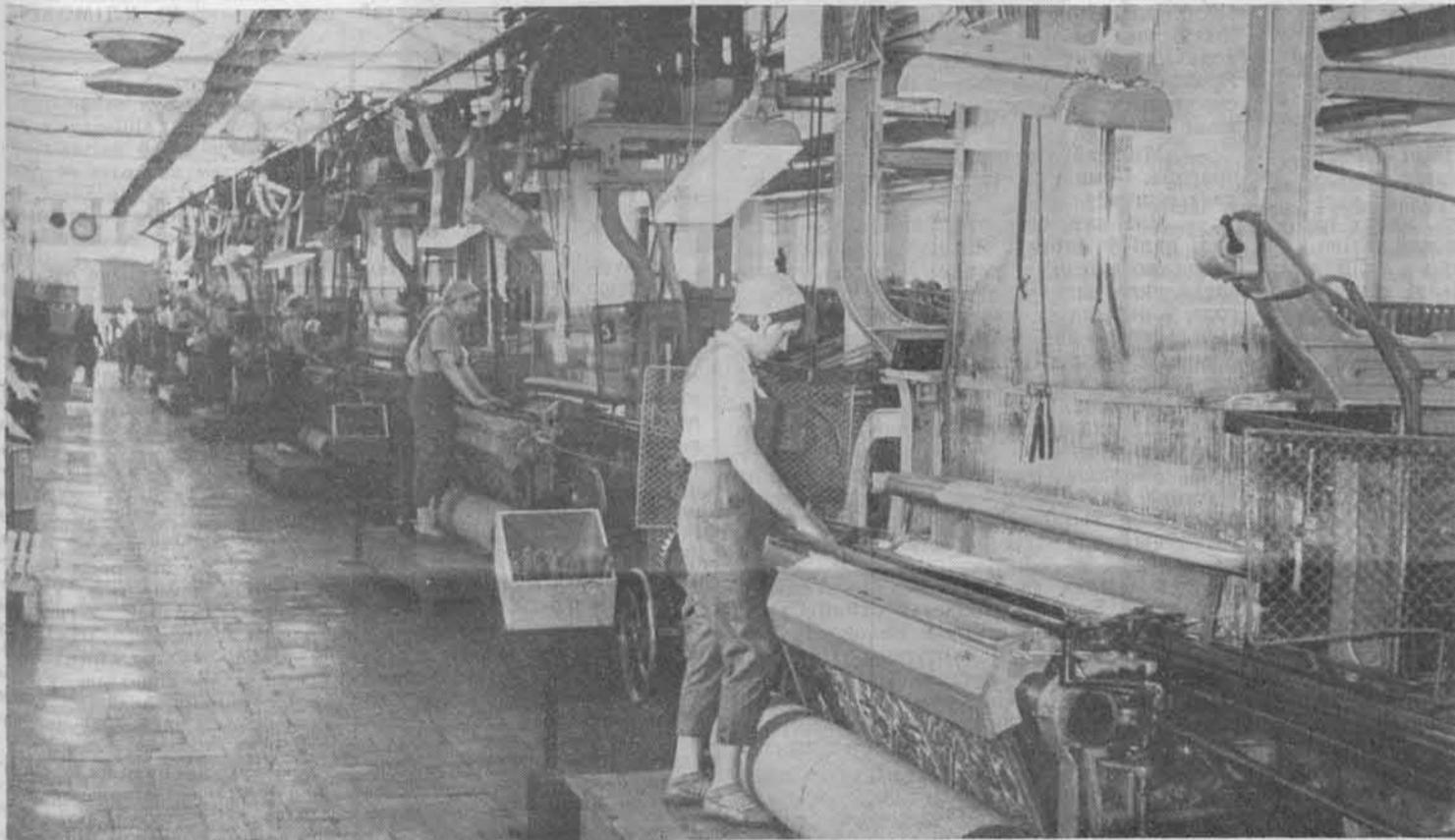
«ПАДЗЕІ, ЛЮДЗІ, ФАКТЫ» — под этой рубрикой помещены информации о последних событиях в нашей республике: об открытии пласта горючих сланцев возле деревни Ольшаны Столинского района, о нозом наступлении на полесские болота, о высоком урожае льна на Витебщине, о пионерском лагере «Неман», где отдыхают дети тружеников деревни.

«НА ПІЦЫ, ЛЯ ВОУЧКА-ВІЧ» — это репортаж о строительстве крупнейшего в Белоруссии искусственного водохранилища. Общая площадь его составит 80 гектаров, а глубина по руслу — 8—9 метров. Дамба с железобетонным водосбором протянется на 300 метров. Менее чем через год водохранилище заполнится водами реки Птичь и станет прекрасным местом отдыха для трудящихся Минска, а также для зарубежных туристов, так как озеро разольется недалеко от кемпинга. На берегах планируется строительство пионерских лагерей, дач, лодочных станций и т. д. В его воды будут запущены миллионы мальков разных рыб, а прибрежные колхозы смогут разводить водоплавающую птицу.

В небольшом бельгийском городке Сент-Антуне недавно открыт памятник 18 партизанам, погибшим здесь в 1944 году. Среди них были и советские воины, боровшиеся в рядах бельгийского Сопротивления. Кто же они, эти патриоты, павшие смертью храбрых вдали от родной земли? О их славных подвигах рассказывает инженер «Белсельхозтехники» Андрей Воронков, который также сражался во время войны в рядах бельгийских партизан [«У ЛЯСАХ БЕЛЬГІІ»].

В националистической печати не так давно появилась статья Юрки Витьбича, в которой бывший гитлеровский служака сокрушается по поводу братских дружеских связей между деятелями белорусской и русской культуры. Наш земляк, высмеивая зарвавшегося борзописца, прислал другой вариант письма. В этом более убедительном варианте мы и предлагаем его читателям под рубрикой «Фельетон» [«ЭХ, ДЗЯДЗЬКА РЫГОР!»].

Творческий портрет белорусского художника А. Мозолева печатается под заголовком «КОЖНЫ ДЗЕНЬ — ПОШУКІ». Сейчас живописец работает над картиной «В партизанском штабе». Людей, про которых она рассказывает, мужественных советских партизан, Александр Петрович хорошо знал. В годы войны он был активным участником Витебского подполья. Питки в гестапо, концлагерь... В каждой картине — кусочек жизни самого художника. С каждым годом крепнет его талант; поэзия, которой овеваны его лучшие полотна, всегда остается молодой.

У жакардавым цэху Віцебскага дывановага камбіната.

Фота Д. Прэса.

НАШЫ КАРЭСПАНДЭНТЫ ПАВЕДАМЛЯЮЦЬ

Выдатная спадчына архітэктуры

Цудоўны горад Гомель, асабліва ў летні час. Вуліцы і скверы, архітэктура дамоў — усё радуе вока чалавека. Зялёныя насаджэнні, мноства кветак упрыгожваюць горад, дапаўняюць яго архітэктурна-мастацкі ансамбль.

Але, бадай, самае любімае месца адпачынку гамельчан — лешы ў рэспубліцы парк культуры і адпачынку імя Луначарскага, які размешчан у цэнтры горада ля абрывістага, маляўнічага берага Сожа. У архітэктурны комплекс парку ўваходзіць былы манументальны сабор Пятра і Паўла (цяпер планетарый), пабудаваны ў 1808 годзе, капліца, якая багата аздоблена лепкай, архітэктурнымі дэталямі, рознакаляровай керамікай. Упрыгожаннем парку з'яўляецца таксама пабудаваны ў канцы XVIII — пачатку XIX стагоддзя палац, які мае багата гістарычнае мінулае. У 1917 годзе ў палацы знаходзіў-

ся Палескі камітэт РСДРП (б), у парку адбываліся шматлюдныя мітынгі рабочых і рэвалюцыйных салдат, якія выступілі супраць Часовага ўрада, супраць карнілаўскага мяцяжу і інш.

У гады прамадзянскай вайны палац быў разбураны. У дваццатых гады яго аднавілі і перадалі піянерам Гомельшчыны. У другі раз палац быў зруйнаваны нямецка-фашысцкімі акупантамі. Адноўлена толькі цэнтральная частка яго з дзюмою сіметрычна размешчанымі галерэямі. Там зноў, як і да Вялікай Айчыннай вайны, размешчан палац піянераў і школьнікаў, які носіць імя У. І. Леніна.

Нядаўна пачалося аднаўленне вежавай часткі палаца, а таксама левага крыла, дзе будзе размешчана бібліятэка.

Палац вызначаецца выразнасцю архітэктурных форм, сіметрычнасцю. Вежа, выкананая ў больш строгіх формах, чым цэнтральная частка, пры аднаўленні захавала ў асноўным тыя архітэктурныя дэталі, якія былі створаны ў перыяд яе будаўніцтва. Аўтары праекта аднаўлення — галоўны інжынер праекта Прымакоў і архітэктар Мясенцёў, улічваючы сучасныя патрабаванні і необход-

насць стварэння выгод для наведвальнікаў, крыху змянілі планіроўку цэнтральнай лесвіцы. Аднапавярховыя вежавыя прыбудовы ў асноўным захавалі першапачатковы выгляд.

У комплексе аднаўлення ўваходзіць і падземная частка з выходам пад абрыў у бок парку. Фасад падпорнай сцяны вежы з боку высокага абрыву будзе апрацаваны мармуровай крошкай. Саму вежу мяркуецца афарбаваць інтэнсіўным колерам, тады яна будзе добра дэманіраваць над іншымі будоўлямі горада.

Жыхароў Гомеля вельмі ўзрадавала вестка аб аднаўленні выдатнай спадчыны нацыянальнай архітэктуры.

Д. ХАЕТ,
старшы прараб Гомельскага будтрэста № 10.

Саўгасныя артысты

Добрую славу заваяваў калектыў мастацкай самадзейнасці саўгаса «Чырвоная» Брагінскага раёна, які ўзначальвае сакратар камсамольскай арганізацыі Іван Пятровіч Ма-

ліноўскі. Тут працуюць драматычны, харавы і вакальны гурткі.

Працаўнікі саўгаса ганарацца сваімі артыстамі-аднавіцкаўцамі: цесляром Міхаілам Ганушам, выхавальніцай дзіцячага сада Вольгай Жукоўскай, работніцамі Надзеяй Пруснянок, Кацярынай Царык, Ганнай Карпянок. І ў працы яны першыя, і на сцэне лепшыя спевакі, танцоры, акрабаты.

На раённым аглядзе калектыў мастацкай самадзейнасці саўгаса атрымаў дыплом другой ступені.

М. СЕРДЗЮКОУ.

На розных мовах

Шаша Брэст — Мінск — Масква — буйнейшая мастраль краіны. Па ёй перавозіцца розныя грузы ў Польшчу, Германію, Чэхаславакію. Па ёй едуць турысты з Англіі, Францыі, Амерыкі і многіх іншых краін. Пра напружанае і цікавае жыццё мастраля напісалі сцэнарый М. Хубаў і В. Трубін. Група кінадакументалістаў выехала на здымкі. Фільм будзе дубляваны на рускую, англійскую і французскую мовы.

К. ІВАНОУ.

НАШЫ КАРЭСПАНДЭНТЫ ПАВЕДАМЛЯЮЦЬ

У МІНУЛЫМ годзе ў газетак прамільнага весты, што ў невялікім белгійскім горадку Сент-Антуан адкрыт помнік 18 партызанам, якія загінулі ў канцы лютага 1944 года. У іх ліку былі чатыры савецкія воіны, што ўявілі з фашысцкіх паліцэйскіх лагераў і змагаліся ў радах белгійскага Супраціўлення.

Хто ж яны, гэтыя савецкія патрыёты, якія палі смерцю храбрых удалыя ад Радзімы? Што ведаюць пра іх лёс родныя, сябры, землякі? Гэтыя пытанні хваліліся, вядома, многім з нас.

У лясках Бельгіі

спрацца з адным з тых, хто ваяваў разам з загінулымі героямі ў радах белгійскіх партызан, — Андрэем Васільевічам Варанковічам, інжынерам «Белсельгастэхнікі», які жыве ў г. Дзяржынску Мінскай вобласці па 2-й Ленінскай вуліцы, 9, кв. 6.

Цяжкаараненым ён у самым пачатку вайны трапіў у палон, знаходзіўся ў гітлераўскіх ла-

герах, размешчаных пад Псковам, Вільнюсам і Каўнасам, а затым быў вывезен у Бельгію ў лагер «Цварберг». Летам 1943 года Варанковіч з групай таварышпаў уцёк з лагера і пры дапамозе белгійскіх патрыётаў пайшоў у лес правінцыі Лімбург. Тут ён уступіў у атрад «За Радзіму», які складался з савецкіх людзей, і пад імем

Жоржа Сметаса змагаўся супраць фашыстаў.

— У гэтым атрадзе, — гаворыць Андрэй Васільевіч, — і пазнаёміўся з Міхаілам Іванавічам Пекшаўм. Ён быў лейтэнантам Савецкай Арміі, і лёс яго склаўся, як у многіх іншых: фронт, раненне, палон, уцёкі з лагера. Разам з таварышамі, якія вырваліся на волю, ён стварыў у расеі вёсак Бахолт і Гратэ-Брагол першы ў Бельгіі рускі партызанскі атрад. У атрадзе Міхаіл камандаваў адным з аддзяленняў. Славіўся ён незвычайнай адвагай. На чале групы байцоў-партызан Пекшаў многа разоў удзельнічаў у баях з гітлераўскімі карнікамі, часта хадзіў у разведку, здобываючы вельмі каштоўныя весткі аб фашыстах.

У лютым 1944 года пры выкананні чарговага задання Міхаіл Пекшаў быў схоплены карнікамі. Яго доўга дрыгавалі і катавалі, каб атрымаць весткі аб партызанам. Але Пекшаў маўчаў. Ён быў звязаны, і здавалася, ужо не было ніякай

На стол адна за другой кладуцца фотакарткі тых незабытых часоў. Іх беражліва, як рэліквію, захоўвае Варанковіч. Тут і здымкі ўдзельнікаў белгійскага Супраціўлення — рускіх эмігрантаў: сямі Панамарэвічаў з горада Цварберга, шэфэра з Бруселя Мікалая Жырыкава і многіх іншых.

Ю. КЛІМОВІЧ.

РЭПАРТАЖ

НА ПІЦЫ, ЛЯ ВОЎЧКАВІЧ

Гэтая рэчка бярэ пачатак на старасельскіх сенажаках, што на Мішчыне. І цяка бяжыць па поўдзень. Спачатку яна неглыбокая, і ў асобных месцах яе лёгка перайсці ўбод. А чым далей ад вёскаў, тым бег яе вод становіцца шпарэй, а берагі шырэй. Назва гэтай рэчкі Піцці.

Спрадзеку рэкі прыносяць чалавек карысць. Не скардзіцца людзі і на Піцці. Яна поіць вільгатаю луці, каб добра радалі травы, у сямію тую на яе цяністых берагах адпачываюць пасля працы касцы і арагаты, сюды часта прыходзяць рыбакі і палювчыцы.

Ля вёскі Воўчківачы праз Піцці перакінуты мост, які трымае на сваіх плячах невялікі адрэзак шматкі метравай магістралі Мінск—Брэст. Ад маста, уверх па дадзенай, рэчка бяжыць па шырокай нізіне, акую з усіх бакоў абступалі вільгія ўзгоркі. Гэтае месца і аблюбовалі мінскія праекцыйныя для стварэння новага вадасховішча.

Кожны, хто праездзіць да асфальтавай шашы і мінае Воўчківачы, абавязкова зверне ўвагу на велізарную будаўнічую пладушку. Займае яна абодва берагі Піцці. Надаўна гэтае месца наведваў і я, каб расказаць нашым чытачам, як ідуць будаўнічыя работы і для якіх мэт прызначана вадасховішча.

Агульная плошча новага вадасховішча складзе больш 80 гектараў, а яго глыбіня па рэчышчы—8-9 метраў. Для таго, каб запобіць такую плошчу вадой і дабіцца патрэбнай глыбіні, побач з шашою ўзводзіцца 300-метровая дамба з жалезабетонным вадасцідам. На выкананні гэтых работ і заняты асноўныя сілы будаўнікоў.

У цэла дамба, — расказвае старшы прабор будоўлі Мікалай Юркеўскі, — нам патрэбна ўкладзіць больш як 100 тысяч кубаметраў грунту і вількую колькасць розных жалезабетонных канструкцый. Акрамя пладшчы, мы праектаваем новую, дзесяцікіламетровую асфальтавую дарогу. Ля вёскі Малінаўка яна злучыцца з магістраляю Мінск — Брэст і праз дамбу пойдзе ўправа. Новая дарога з вількім добрым падедам да абодвух берагоў стварэе на нас вадасховішча.

Вадасховішча ля Воўчківачы, як і вадасховішча «Гзналес», якое жыхары сталіцы нашай рэспублікі называюць Мінскім морам, з'явіцца яшчэ адным месцам масавага адпачынку працоўных. На яго берагах плануецца будаўніцтва піянерскіх лагераў, дзіцячых дач, абсталяванне лодачных станцый і пясчаных пляжаў. Вадасховішча з вількім зручным месцам для аматараў рыбнай лоўлі. У яго воды плануецца запусціць мільёны малькоў розных рыб. Ад Мінска ў бок Воўчківачы будзе пракладзена тралейбусная лінія.

Воўчківацкае вадасховішча разальцеца непадальку ад кампіна — месца, дзе спыніцца замежныя аўтагусты. У час падарожжа па нашай рэспубліцы яны змогуць праводзіць на берагах і пляжах новага вадасховішча свой адпачынак.

У даным выпадку гэтага не здарылася. Спектакль пераўзышоў мае чаканні. Горкаўскі тэатр, які ажыццявіў пастаноўку, правёў вельмі цікавую работу і стварыў спектакль прайдзіваў, хвалючы. Акцёры здолелі пранікнуць у сутнасць вобразаў.

«ЛЮБОЎ І ХВАЛЯВАННЕ»

У Савецкім Саюзе з вiзiтам знаходзілася вядомая аўстралійская пісьменніца Дзімфна К'юсак, аўтар многіх кніг, у тым ліку папулярных у нас раманаў «Гарачае лета ў Берліне» і «Скажы смерці не». На працягу яе адрэду з сталіцы карэспандэнт АДН папрасіў пісьменніцу падзяліцца ўражаннямі і расказаць аб творчых планах на будучае.

— Уражанняў вельмі многа, — гаворыць Дзімфна К'юсак. — Мы ж з мужам у Савецкім Саюзе шостае раз. Аб сваіх ранейшых уражаннях ад знаходжання ў нашай краіне я расказала ў кнізе «Канікулы сярод рускіх», якая выйшла ў 1963 годзе. Кніга была сустрэта з цікавасцю. Яна выдана ў Аўстраліі, Англіі і шмат краінах Брытанскай садружнасці. Гэта кніга аб савецкіх людзях, сярод якіх зараз у нас многа добрых сяброў, аб дзясятках нашых народаў. Я пісала яе з любоўю і хваляваннем. Мне хацелася, каб мае пачуцці глыбокай павагі да вашага народа адчувалі таксама і чытачы маіх кніг.

Вельмі многа цікавых уражанняў і на гэты раз. Пачну з самых апошніх і свежых. Днямі мы прысутнічалі на спектаклі, створаным на аснове майго рамана «Гарачае лета ў Берліне». Інсцэніроўка раманаў — заўсёды цікавая і складаная справа. Вельмі часта такія інсцэніроўкі бываюць няўдалымі.

У гэтым выпадку гэтага не здарылася. Спектакль пераўзышоў мае чаканні. Горкаўскі тэатр, які ажыццявіў пастаноўку, правёў вельмі цікавую работу і стварыў спектакль прайдзіваў, хвалючы. Акцёры здолелі пранікнуць у сутнасць вобразаў.

Мне прыносяць асаблівае зацікаўленне сустрэчы з разумнымі і патрабавальнымі чытачамі кніг у СССР. Я ўдзельнічала ў канферэнцыях чытачоў і ў вількіх сталічных бібліятэках, і ў клубх заводаў. І кожны раз я ішла з такіх канферэнцый узабаганай новымі думкамі і ідэямі. У нас такія канферэнцыі, якія даюць магчымасць непасрэдных сустрэч пісьменніка з чытачамі, не праводзіцца. І гэта вельмі дрэнна.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Я атрымліваю, — працягвае пісьменніца, — многа пісем ад чытачоў маіх кніг з розных гарадоў вашай краіны, нават з далёкага Якуцка. І гэта пісьмы людзей, якія не толькі любяць, але і ведаюць літаратуру. Па-мойму, у вас існуе культ кнігі. Яны выдаюцца тут велізарнымі тыражамі. У гэтых і ў многіх іншых адносінах савецкія пісьменнікі знаходзяцца ў выключна спрыяльных умовах. Мы на Захадзе можам толькі зайзкіцца ім. Выданне ж нашых твораў у СССР, дзе ёсць такая шматлікая аўдыторыя чытачоў, заўсёды вялікая радасць для кожнага з нас.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

— Некалькі слоў аб маіх планах на будучае. Кніга, над якой я зараз працую, — гаворыць у заключэнне Дзімфна К'юсак, — будзе прысвечана сучасным праблемам Аўстраліі, дзе злавачныя элементы з ліку імігрантаў (былыя нацысты, эсэсаўцы, ваенныя злчынцы) развіваюць дзейнасць, якая гаржае бяспечы маёй радзімы. Спадзяюся закончыць раман у пачатку будучага года.

Віктар ГАЛАЙДА

Хачу вярнуцца

Як хочацца вярнуцца мне туды, Дзе пахне мёдам ліпень вечарамі, Дзе нават асаблівы смак вады

І вількім скрыпціц крамяным ранце. Як хочацца пайсці ў засені дрэў, Паслухаць саляў, закрывішы вочы,

Кажаннем першым чэрвеньскаю ноччу. Як хочацца вярнуцца, каб касу ўзяўшым ў рукі, выйсці на пагорак.

О, Касцюкавічына, ты радасць і мой сум, Ты маё вяселье і мае тры горы, Са мною ты, дзе б я ні быў, зарэжы ідзеш і не спыняешся ні разу.

О, як хачу вярнуцца я туды, Дзе пахне ліпень мёдам вечарамі.

У гэтых дзядзюц, што наведваюць Мінскую станцыю юных натуралістаў, цікавы занятак. Яны далавядуць пчол, гадуюць рыб і акварыумах, вядуць назіранні за надвор'ем.

Фота Д. ПРЭСА.

Эх, дзядзька Рыгор!..

«Не магу ўстрымацца. Пішу, хоць рука дрыжыць, а піро скача па паперы. Як убачыў у «Советской Белоруссии» ваш артыкул «Калі ласка!», аж задрыжэў. Вялікую няспраемнасць вы зрабілі нам, дзядзька Рыгор, нацыянальна на святым інтэлігентам за мяжой.

Нашы змагары Скірмунт, Лушквіч, Крчэўскі, Захарка, Акінчыц змагаюцца супраць расейцаў разам з панам Пясусявым, кайзерам Вільгельмам. Мы рабілі ўсё, каб перамог Адольф Гітлер, а вы запрашаеце расейцаў беларускім «калі ласка!».

Мы, нацыянальна свядомыя змагары за

КОЖНЫ ДЗЕНЬ — ПОШУКІ

Калі параўноўваеш створанае Аляксандрам Мазалёвым раней, да вайны і ў першыя пасляваенныя гады, з тым, што піша жывапісец сёння, пераконваешся ўвачавідкі: паззія, якой аваяны лепшыя яго палотны, заўсёды застаецца маладой, талент мастака мацнее. Сакрэт жа гэтага таленту—у настойлівасці, у патрабавальнасці да сябе.

У падмурку кожнага твора Мазалёва—кавалак яго ўласнага жыцця, яго біяграфіі. Толькі асабіста перажытае становіцца прадметам вобразнага даследавання, мастацкага асэнсавання. Мабыць, гэтай акалічнасцю тлумачыцца, што ён неаднаразова вяртаецца ледзь ці не да кожнага свайго палатна.

І яшчэ адна асаблівасць Мазалёва-мастака — тонкае разуменне прыроды колеру. Ён бярэ колер надзвычайна смела, ледзь не на самай мяжы магчымага. Глядзіш, скажам, сіне-блакітны дом на пейзажы. У іншага мастака такі сіні, як кажуць, «засвісеў» бы, а ў Аляксандра Пятровіча ён—на месцы, увязаны з усім каларыстычным ладам палатна гэтак жа трывала, як і кожная белая плямка, што пакінута незакрытай. І, канешне ж, Мазалёў—цудоўны рысавальшчык. Малюнак у яго — трывалы, бездакорны. Лішні раз пераканання ў гэтым давалася, знаёмячыся ў майстэрні з падрыхтоўчымі малюнкамі да карціны «У партызанскім штабе». Ледзь ці не кожны з іх—самастойны твор.

Аляксандр Пятровіч зазначае:

— Працуеш, не ўсё ўваходзіць у карціну, адмаўляешся ад многіх варыянтаў, што ўзнікаюць па шляху да ажыццяўлення задуманага...

Ён расказвае гісторыю самой карціны. Першы варыянт яе быў напісаны год дзесяць назад і называўся тады «У штабе бацькі Міная». Але не здавальняла мастака кампазіцыя, колернае вырашэнне.

— Была яна ў мяне ў майстэрні доўга. Ужо новы варыянт экспанавалася на выстаўках. Пасля зноў забіраў у майстэрню, пісаў, перарабляў...

Задума ж твора ўзнікла даўно. Ён не мог не напісаць гэтую карціну. Людзей, пра якіх яна расказвае, мужных партызан, Аляксандр Пятровіч добра ведаў. У гады вайны ён разам з жонкай Ганнай Сяргееўнай быў актыўным удзельнікам Віцебскага падполля. Разам з іншымі падпольшчыкамі яны здабывалі розныя звесткі пра ворага і перадавалі іх у штаб партызанскага злучэння Героя Савецкага Саюза Грышына.

Пасля былі катаванні ў засценках гестапа. Ганну Сяргееўну фашысты вывезлі ў канцэнтрацыйны лагер—на Захад. А Аляксандр Пятровіч быў вывезены з рук фашыстаў Савецкай Арміяй.

— Фашысты адступалі. І каб нашы самалёты не бамбілі іх, яны ішлі ўперамешку з цывільным насельніцтвам, з вязнямі, — успамінае Аляксандр Пятровіч. — Хітрыкі фашыстаў не дапамагілі, не ўратавалі іх. У раёне Бешанковіч я быў ужо вывезены і атрымаў зброю...

У трох баях не кранулі ні куля, ні асколак. А ў чацвёртым баі, пад Каўнасам, моцна раніла ў галаву. У часці думалі, што загінуў. Маці атрымала пахавальную. Толькі месяцы праз два, калі ачуняў у шпіталі, напісаў дахаты...

К цяжкаму вопыту тых год узыходзіць задума яшчэ аднаго твора, які Аляксандр Пятровіч мае намер скончыць да 50-годдзя Савецкай улады. Пакуль што распрацоўваецца эскіз—«Разгром фашысцкага гарнізона». Узяты імклівы момант атакі. Дынаміка бою—яе вельмі цяжка перадаць. Вось тут і дарэчы вопыт, які пачынаў набывацца яшчэ ў дваццатыя гады ў Віцебскім вучылішчы, а пасля ў Акадэміі мастацтваў у Ленінградзе, дзе Мазалёў займаўся па класу батальнага жывапісу.

Мазалёў паказвае другі эскіз—«Пасля сходу». Гэта будзе карціна аб гадах калектывізацыі. Сход

скончыўся. З хаты выйшлі сяляне. Яны размаўляюць з жанчынай—старшыней сельсавета, збіраюцца праводзіць яе, каб абараніць па дарозе ад магчымага нападу кулакоў.

— Мне было тады год дваццаць. Хвалючы быў час. Так хочацца расказаць пра цудоўных людзей тых год... Расказаць праўдзіва.

У мастака ўжо ёсць два варыянты гэтай кампазіцыі.

— Трэба сабраць і матэрыял для карціны на тэму ленінградскай блакады, — расказвае Аляксандр Пятровіч і паказвае амаль завершаны эскіз кампазіцыі: немалая жанчына, мастачка, пасля дзяжурства на пасту супрацьпаветранай абароны зайшла на хвілінку ў майстэрню. Яна разглядае рэпрадукцыі, на канале побач з ёю—санітарная сумка.

Нямала піша Аляксандр Пятровіч пейзажаў. Пастэлю напісаны «Усходняя вуліца», «Дахі». Яны пісаліся з акна майстэрні. Таксама з акна майстэрні напісана вялікае палатнае мастацтва: «Школа вырасла (ускраіна)». Зімовы дзень. Вуліца Нярасава. Цуг машын. Сярод домікаў ускраіны вымахнула ў неба школа.

Многія творы Аляксандра Пятровіча загінулі ў часе вайны. Сярод іх — вялікая карціна «Гродна. 1939 год». Уцалелі невялікія пейзажы, што вісіць у майстэрні, напісаны Мазалёвым перад вайной на радзіме—у Рудні. Прыжухлі фарбы, але столькі пачуцця ў гэтым немудрагелістым матэрыялу—сельскім краевідзе з маляўнічымі стрэхамі вясковых хат.

І яшчэ адзін твор захаваўся з даваенных — двор дома, дзе нарадзіўся мастак. Каля воза стаіць маці, на ганку—брат (ён загінуў у баі ў 1941 годзе).

Кожны дзень бываючы ў майстэрні, шмат працуючы над новымі палотнамі, Аляксандр Пятровіч багата часу аддае сваім вучням—студэнтам Беларускага тэатральна-мастацкага інстытута. Нямала клопатаў у яго па грамадскай рабоце—ён член праўлення Саюза мастакоў БССР.

Вось так жыве і так працуе адзін з беларускіх мастакоў—у творчай працы, у творчым пошуку. І кожны дзень прыносіць новае.

Ул. БОЙКА.

Шышкі, жалуды, кара, кавалачкі дрэва — усё ажывае пад рукамі ўмельца. Колькі фантазіі і выдумкі ў гэтых маленькіх фігурках, зробленых былым выхаванцам Магілёўскага дзіцячага дома, а цяпер студэнтам Ленінградскага тэатральна-мастацкага інстытута В. Валкавым.

МУЗЫКАЛЬНЫЙ КОМБАЙН

Минскому телевизору немногим более десяти лет. Но за это сравнительно короткое время он прошел немалый путь. Сейчас в массовом производстве находится телевизор «Б-110».

В телевизионном цехе Минского радиозавода «Б-110» выпускают на конвейере. И если еще недавно предприятие выпускало 30 телевизоров за неделю, то теперь только за день их изготавливают более 300.

Старший мастер А. Яроцкий рассказывает: — Телевизор «Б-110» модернизирован. Его не без основания называют музыкальным комбайном. Кроме телевизора, в нем имеются хорошие радиоприемник и проигрыватель. Не случайно цифра 110 в названии телевизора. Его трубка—с отклонением луча в 110 градусов. В общей характеристике говорится: «Телерадиоло «Беларусь-110» представляет собой 20-ламповый настольный аппарат... Телевизионный приемник обеспечивает высококачественный прием телевизионных передач на любом из

12 каналов. Это дает возможность использовать телерадиолу во всех районах Советского Союза...».

Размер изображения на экране приемной трубки 360×270 мм. В «Б-110» клавишный переключатель. Клавиши телевизора, радиоприемника и проигрывателя независимы друг от друга, что устраняет взаимные помехи. Проигрыватель рассчитан как на обычные, так и на долгоиграющие пластинки.

Сейчас в стране выпускается несколько десятков марок телевизоров. Это представляет большие неудобства для обеспечения их запасными частями. Деталь телевизора одной марки непригодна для другого. Поэтому назрел вопрос об унификации советских телевизоров. Намечается оставить лишь несколько самых лучших, оправдавших себя марок и продолжать их совершенствовать в процессе производства. Унифицированный телевизор «Б-7» предполагается к выпуску и на Минском радиозаводе. Опытный образец его создан и демонстрировался на выставках.

В 1966 году завод наряду с массовым выпуском телевизора «Б-110», будет производить также и унифицированный «Б-7».

БУДУЩАЕ ГАРАДКА СТУДЭНТАЎ

Гарадок Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта ўпрыгожыць яшчэ адзін вучэбны будынак. З боку Ленінградскай вуліцы ў ім пачалося будаўніцтва 8-павярховага корпуса хімічнага факультэта.

У апошнія гады прыём студэнтаў на хімічны факультэт павялічыўся ў чатыры разы. Новы корпус дазволіць стварыць матэрыяльную базу для далейшага паліпашэння вучэбнай і навуковай работы.

У будынку плошчай звыш 11,6 тысячы квадратных метраў размесціцца рад паточных і групавых аўдыторый, лабараторыі сінтэзу, хімічнай генетыкі, хіміі ферментаў, полімерызацыі, фізіка-хімічных злучэнняў, бактэрыялогіі, спектральнага аналізу, нуклеапратэідаў і многія іншыя.

Будаўніцтва намечана закончыць у 1967 годзе.

У той жа час на другім краі гарадка—на рагу вуліцы Бабруйскай і праспекта Імя Леніна—будаўнікі вядуць аддзелачныя работы ў новым корпусе факультэта радыёфізікі і электронікі. Ён

з'яўляецца працягам існуючага галоўнага корпуса. Студэнты і выкладчыкі ўжо сёння атрымліваюць тут у сваёй распрадэжэ каля 60 лабараторый, спартыўную залу, рад паточных і групавых аўдыторый.

У планах далейшай забудовы і рэканструкцыі ўніверсітэцкага гарадка—узвядзенне 14-павярховага будынка для біялагічнага факультэта, якім будзе завершана стварэнне адзінага архітэктурнага комплексу.

Акрамя таго, вядзецца будаўніцтва іншых аб'ектаў ўніверсітэта. На вуліцы Кастрычніцкай будзецца вучэбна-трэнервацкая стадыён. Вядзецца падрыхтоўка да будаўніцтва шматпавярховага будынка Інтэрната.

Цяпер у Беларускам ўніверсітэце займаецца каля 11 тысяч студэнтаў—населенцтва сярэдняга райцэнтра. За гады сямігодкі вучэбна-лабараторная плошча вбну расшырылася больш чым у тры разы. На столькі ж павялічылася колькасць месцаў у студэнцкіх Інтэрнатах.

Hiroshima— Never Again!

By Ivan KULAKOV,
Moscow Radio and Television Commentator

Everybody knows this town. Its very name gives rise to a mixture of feelings: fear, hatred, anger and compassion. Like a phoenix the town is rising from its ashes. It is Hiroshima.

Twenty years have passed since, on a quiet sunny morning on August 6, 1945, Hiroshima was transformed into a blazing hell. Twenty years have passed since the atom bomb was used for the first time against human beings. And for twenty years survivors have been dying from radiation. The atom bombing was not a combat operation of one belligerent power against another. It was the testing of a new weapon on live people, on civilians. It was an act of intimidation directed not against Japan alone, but also against other states who were even then considered by the US rulers as potential adversaries in a third world war being planned by them.

In 15 years, that is by 1960, the United States, according to the estimates of American scientist R. Lapp, had manufactured nuclear bombs with an overall power equivalent to 50,000 bombs of the type dropped on Hiroshima and Nagasaki. In the last five years the nuclear stockpile and the means of delivery have grown still further. The world is therefore facing a formidable danger. Hence, it is of the utmost importance to take effective measures towards relaxation of tension in order to avert a nuclear catastrophe.

The imperialist powers also regard the nuclear arms race as a means of combating the national-liberation movement. It is a fact that the process of gaining genuine independence is far from complete in a number of Asian countries. Colonialists are resorting to atomic blackmail to preserve and bolster up their positions. In a number of instances, as in South Vietnam, military force is being used openly to achieve this objective. The «hottest spot» on our planet has arisen there, from which a conflagration may spread to other countries.

Nor should it be overlooked that ultra-reactionary quarters in the United States are advocating the use of nuclear weapons in such «hot spots» to suppress the anti-colonialist movement. Furthermore, the United States has refused to undertake not to be the first to use nuclear weapons. From this we may

deduce that the United States intends to use them — and to be the first to do so. As we recall the tragedy of Hiroshima, as we think of the tremendous stock of weapons of mass annihilation, and as we assess the alarming situation in the world we naturally arrive at the conclusion that it is essential to stop the atomic arms race started by the imperialists and to relieve humanity of the menace that endangers the world, a menace deriving from the adventurist policies of the imperialists. How can this be achieved?

Two years ago the will of the people, the will of the progressive public, made the imperialists conclude the treaty banning nuclear tests in three media. This was, of course, not a very great advance. No road can be covered, however, without taking the first step, and the Moscow Treaty was precisely such a first step. It is now necessary to overcome the policy of sabotage pursued by the imperialist powers who are blocking all progress towards disarmament and first of all to complete the job started by the Moscow Treaty — fully to stop experimental nuclear explosions. This exactly was the point of view of the World Peace Congress in Helsinki, which reflected the opinion of progressive people in all countries.

Today, when there is still a danger that the more aggressive imperialist forces may precipitate a world thermonuclear war, and when at the same time there are powerful forces in the world capable of preventing war, it is particularly essential for people to be properly oriented in the fight for peace. Just as soldiers in battle should have a clear understanding of how far they have advanced and what their immediate and ultimate objectives are, so in the same way those engaged in the world-wide struggle for the prevention of a thermonuclear war should be equipped with an understanding of their aims and goals.

I believe that the most important thing today is to unite the efforts of all progressives so as to wrest the nuclear weapons from the aggressive imperialist forces and thus remove the menace which threatens the world. The experience of recent years shows that wherever the imperialists have come up against such unity they have had to retreat.

В Гамбурге опубликован годовой отчет «Восточно-азиатского общества». Этот документ, рассказывающий о «возросшем западногерманском экспорте в страны Восточной Азии и особенно в Южный Вьетнам», несомненно с ликованием будет встречен как уважаемыми господами из монополистического треста «Фарбенфабрикен Байерн», так и «ястребами» из Пентагона.

«Фарбенфабрикен Байерн» поставляет сайгону режиму химические боевые отравляющие вещества. Более того, с берегов Рейна южновьетнамским марионеткам было отправлено оборудование для создания химического завода по производству отравляющих веществ.

Так западногерманское акционерное общество—преемник печально известного концерна «ИГ Фарбениндустри»—вновь взялось за старое ремесло. Господа в белых жилетках вновь наживают миллионы на производстве боевых отравляющих веществ. Только теперь рейнские отравители поднялись на более высокую техни-

ческую ступень по сравнению с гитлеровскими временами.

В виде помощи Сайгон уже получил от ФРГ 100 миллионов марок. Половина суммы предназначалась «для развития химической промышленности», иными словами для производства отравляющих веществ, которые уже использовались интервентами и карателями против мирного населения. 6,5 миллиона марок (названные «технической помощью») были использованы для расширения так называемых «стратегических деревень», а попросту говоря—концентрационных лагерей.

Итак, все расставляется по своим местам. Новый южновьетнамский премьер-марионетка Нгуен Као Ки, прозванный «маленьким Гитлером», восклицает, что хотел бы походить на «Фюрера». А господа на Рейне, ухмыляясь сумасбродным речам Ки, отвечают конкретными делами. Для борьбы с южновьетнамским народом они поставляют в Индокитай отравляющие вещества, помогают строить там концентрационные лагеря.

И. МЕЛЬНИКОВ.
(АПН).

Escalation...
Drawing by M. Vaisbord.

«Диариос ассосиадос» — АПН

На днях состоялось подписание соглашения между крупнейшим бразильским газетно-журнальным и радио-телевизионным трестом «Диариос и эмиссорас ассосиадос» и Агентством печати Новости, которое предусматривает сотрудничество этих агентств в распространении материалов АПН в Бразилии. Соглашение подписали глава «Диариос и эмиссорас ассосиадос» д-р Ассиз Шатобриан и председатель правления АПН Б. Бурков.

КОММЕНТАРИЙ ДНЯ

ПРИБЫЛЬ ПРИБЫЛИ—РОЗНЬ

«Трибюн де Лозанн» выдает желаемое за действительное. Советский Союз решительно не перестает удивлять нас, писала 26 июня газета «Трибюн де Лозанн». Чем же в данном случае удивлен этот бывалый орган швейцарской прессы? Видите ли, несколько дней назад, как сообщает «Трибюн де Лозанн», один из профессоров Московского университета рассказал «о введении вновь в советскую экономику понятия прибыли». Итак, если верить швейцарской газете, для большевиков даже самое понятие «прибыль» было чуждо. А теперь они — последовательные ученики Маркса и Ленина — делают поворот на сто восемьдесят градусов и вводят категорию прибыли в экономическую теорию и практику.

Да, в дореволюционный период Ленин и его ученики вели героическую борьбу против тех, кто выжимал из рабочего и крестьянина миллионы и миллиарды прибыли. И тогда слово «прибыль» было, действительно, ненавистным, ибо за ним стояла неслыханная эксплуатация человека человеком, паразитическое присвоение ничтожным меньшинством материальных ценностей, созданных трудовым людом.

Совсем по-иному рассматривают коммунисты, создающие новое, социалистическое обще-

ство, категорию прибыли после того, как власть переходит в руки рабочих и крестьян, а орудия производства становятся всенародным достоянием. Еще в 1921 году Ленин писал: «Безубыточность» и «прибыльность» государственных предприятий. Тоже защита интересов рабочего класса». К тому времени, когда появились эти строки, прибыль в национализированной советской промышленности становилась уже источником социалистических накоплений.

Рентабельность и прибыль — это то, без чего советские люди не мыслили и не мыслят успешное развитие народного хозяйства. В самом деле, разве может советский народ, хозяин всех богатств страны, допустить, чтобы то или иное предприятие приносило убыток?

Советский человек не только трудом своим создает прибыль, он — единственный ее потребитель. В самом деле, рост прибыли промышленности, транспорта, совхозов позволяет правительству СССР увеличивать бюджетные ассигнования на жилищное и культурно-бытовое строительство, на повышение заработной платы рабочих и служащих, пенсий по старости, снижать цены на товары. Вот куда идет значительная доля прибыли социалистической экономики! В нынешнем 1965 году свыше 8,4 миллиарда рублей прибыли поступят в распоряжение предприятий и хозяйственных организаций. Они пойдут прежде всего на социально-культурные нужды коллективов заводов, фабрик, совхозов.

Не погоня за прибылью ради прибыли определяет планомерное развитие производительных сил СССР, а интересы и потребности человека. Рентабельность — важный показатель эффективности социалистического производства, средство материального стимулирования работников, источник социалистического накопления. В 1965 году прибыли промышленности

составят в государственном бюджете СССР 34 процента всех поступлений от социалистического народного хозяйства.

В этом свете смешными представляются рассуждения, скажем, американского журнала «Юнайтед Стейтс ньюс энд Ворлд рипорт», который оценивает практические мероприятия СССР, направленные на повышение прибыли советской экономики как чуть ли не переход к капиталистическим принципам хозяйствования. Подобные рассуждения, а они встречаются на страницах газеты «Вашингтон пост энд тайм геральд», журналов «Бизнес уик», «Тайм», не только несостоятельны, но и опровергаются элементарным анализом сущности и функций прибыли при социализме и капитализме. Для капиталистов все средства хороши — лишь бы была нажива, была прибыль как личная нажива.

В Советской стране прибыль никем не присваивается. Она принадлежит всему народу. Почему же она должна стать «чуждой» категорией? XII съезд КПСС в своей резолюции записал: «Повышение рентабельности и рост социалистических накоплений должны стать законом деятельности каждого советского предприятия».

И тот факт, что в нынешнем 1965 году прибыль социалистической промышленности достигнет 40 миллиардов рублей и почти в восемь раз возрастет по сравнению с 1950 годом, еще раз свидетельствует, что решения XII съезда КПСС превращаются в жизнь.

Попытки представить усиленный интерес плановых и экономических органов СССР к прибыли как отход от марксизма и чуть ли не заимствование капиталистических принципов не имеет ничего общего с действительностью. Буржуазные социологи стремятся лишь выдать желаемое за действительное.

Я. УШЕРЕНКО.

Фестиваль «Сопат-65»

У Польщы закончыўся 5-ты Міжнародны фестываль эстраднай песні ў Сопаче. На гэтым турніры спевакоў, які працягваўся чатыры дні, выступілі прадстаўнікі 28 краін свету. Буйны поспех выпаў на долю канадскай спявачкі Монікі Лейрак. Журы прызнала лепшай песняй «міжнароднага дня» фестывалю канадскую песню «Мая краіна» ў яе выкананні. Другое месца заняла грэчаская песня, трэцяе—шведская і англійская. Песні «Я крочу па Маскве» ў выкананні савецкага спявака Эдуарда Хіля,

цёпла сустрагага глядачамі, была прысуджана чацвёртая прэмія.

На конкурсе выканаўцаў «Польскі дзень» Моніка Лейрак была таксама ўдасцена першай прэміі. Прадстаўнік Савецкага Саюза Эдуард Хіль заваяваў другое месца за выкананне польскай песні «Яшчэ толькі раз». На трэцім месцы—грэчаская спявачка Нікі Камба.

У заключны дзень фестывалю «Сопат-65» у Сопачкім летнім оперным тэатры быў арганізаван канцэрт «На пласцінках усяго свету».

ВЫСОКОЕ КАЧЕСТВО ГАРАНТИРУЕТСЯ

**ПОЛЬЗУЙТЕСЬ
УСЛУГАМИ
«ВНЕШПОСЫЛ-
ТОРГА»**

Многие соотечественники, проживающие в различных странах мира, обращаются к нам с вопросом, как купить товары советского производства для себя, а также переслать их в виде подарков родным и знакомым за границей и на Родине.

Идя навстречу пожеланиям соотечественников, редакция публикует информационное объявление Всесоюзного экспортно-импортного объединения «Внешпосылторг», разъясняющее условия покупки и пересылки товаров.

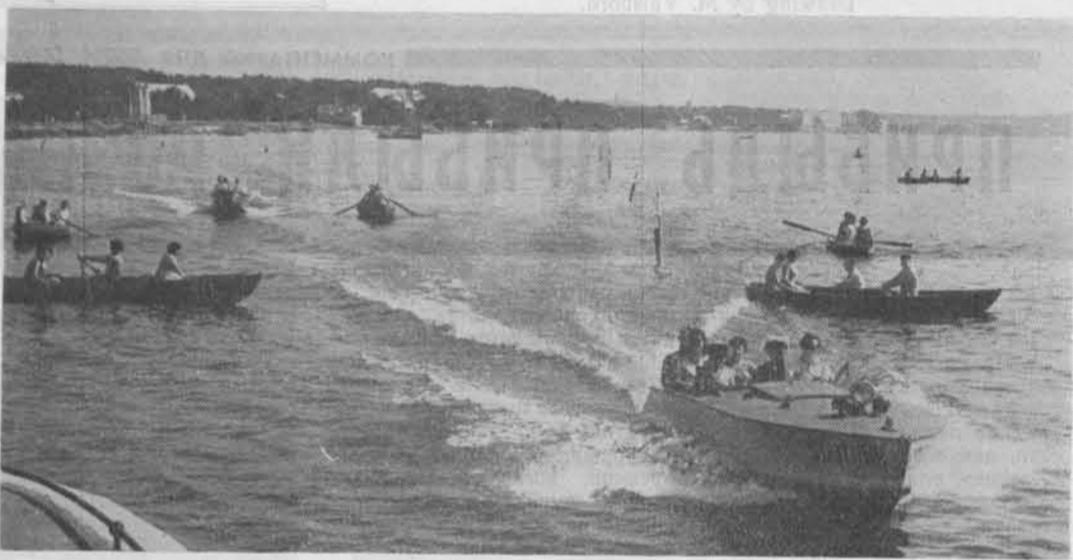
Всесоюзное объединение «Внешпосылторг» продает на свободно конвертируемую валюту мелкооптовыми партиями в широком ассортименте советские промышленные и продовольственные товары с доставкой их заказчикам на территории СССР и в другие страны, а также беспощадно вручает заказанные иностранцами советские товары в качестве подарков их родственникам, проживающим в СССР.

«Внешпосылторг» предлагает: легковые автомобили, мотоциклы, мотороллеры, холодильники, стиральные и швейные машины, разнообразные электробытовые товары, телевизоры, радиоприемники, пианино и другие музыкальные инструменты, любительские киноаппараты, фотоаппараты, бинокли, часы, различные товары широкого потребления, а также продовольственные товары, в том числе: советские марочные вина, коньяки, водку, зернистую икру, большой выбор кондитерских, гастрономических, бакалейных и многих других товаров.

Высокое качество товаров и срочная их доставка гарантируются.

«Внешпосылторг» также продает иностранцам путевки в советские санатории и дома отдыха для их родственников, проживающих в СССР. Каталоги и необходимую информацию можно получить по адресу: СССР, Москва, Г-200, «Внешпосылторг», а также через следующие фирмы:

США	— «Пэкедж Экспресс Компани» — Нью-Йорк
	— «Глоб Парсел Сервис» — Филадельфия
	— «Космос Экспресс Корпорейшн» — Нью-Йорк
	— «Сентрал Парсел Сервис Инк» — Чикаго
	— «Юнион Турс» — Нью-Йорк
	— «Граммерс Шиппинг Компани» — Нью-Йорк
КАНАДА	— «Украинская книга» — Торонто
АНГЛИЯ	— «Динерман энд Компани» — Лондон
ФРАНЦИЯ	— «Бритиш энд Форн Экспорт» — Лондон
	— «Мори и К» — Париж
ФРГ	— «Синкомэкс» — Париж
	— «Вест Ост» — Гамбург
ШВЕЦИЯ	— «Линденс» — Мюнхен
АВСТРАЛИЯ	— «Ниман и Шульц» — Стокгольм
	— «Муррей энд Хелс Фуд» — Сидней
	— «Ханза Трейдинг» — Мельбурн
	— «Контал и К» — Мельбурн
БЕЛЬГИЯ	— «Фюрнесс Шиппинг энд Аженси К° С. А.» — Брюссель
ИТАЛИЯ	— «Гранди Видджи» — Рим, Милан
АРГЕНТИНА	— «Туризм Мундиаль» — Буэнос-Айрес
МЕКСИКА	— «Пакетис Фамильярес» — Мехико
БРАЗИЛИЯ	— «Ливрария Интуливи» — Рио-де-Жанейро
ШВЕЙЦАРИЯ	— «Мела» — Базель
ДАНИЯ	— «Скандинавия» — Австрия — Копенгаген
ЛИВАН	— «Бранзас Компани» — Бейрут

У ВЫХАДНЫ ДЗЕНЬ.

Фотаэцюд П. Давыдава.

БАРЫСАЎСКИ КРАЯЗНАЎЧЫ

Старажытны беларускі горад Барысаў, якому хутка споўніцца 805 гадоў з дня заснавання, упісаў шмат гераічных старонак у летапіс барацьбы нашай Радзімы за яе свабоду і незалежнасць. Ніколі не згасне слава рускай арміі, якая пад камандаваннем легендарнага палкаводца М. І. Кутузава разграміла шматтысячную армію Напалеона пад Барысавам.

Ля горада на Беразіне атрымалі першы магучы адпор нямецка-фашыскай захопнікі. Тры дні ішлі кровапралітныя баі. Тысячы варожых салдат знайшлі тут сваю пагібель. Фашысты ўшчэнт разбурылі горад. Хто бачыў яго ў часе вайны, таму цяжка было паверыць, што ён будзе калі-небудзь адноўлены. Але барысаўчане ўзялі свой горад з руін, зрабілі яго яшчэ больш прыгожым. Пабудавана шмат жылых кварталаў, новых фабрык і заводаў, аснашчаных найноўшым абсталяваннем.

Гісторыя старажытнага горада, яго мінулае і сучаснае знайшлі сваё яскравае адлюстраванне ў тысячах экспанатаў, любоўна сабраных у краязнаўчым музеі.

Багата экспанатаў прысвечана велічным і суровым падзеям Вялікай Айчыннай вайны 1941—1945 гадоў. На стэндах — узбраенне партызан Барысаўшчыны, друкарскія станкі, лістоўкі, рэдкае фатаграфіі, шматлікія дакументы.

Спецыяльная зала прысвечана сённяшняму дню Барысава. Наведвальнікі захапляюцца вырабамі з дрэва, шкла, пластыка. Увагу прыцягваюць пяніна, мэбля, вырабы машынабудуўнічай, лёгкай і харчовай прамысловасці.

Музей мае вялікую папулярнасць у насельніцтва горада і раёна. Яго супрацоўнікі трымаюць цесную сувязь з грамадскасцю. На фабрыках і заводах яны чытаюць лекцыі, арганізуюць выстаўкі найбольш цікавых экспанатаў.

Музей шырока вядомы ў нашай рэспубліцы. Сюды прыязджаюць экскурсанты з многіх гарадоў і раёнаў.

А. ЧЫРЫКОУСКИ.

Лес садит автомат

На пяти гектарах высаживается деревья за семичасовую смену автоматическая машина конструкции белорусских ученых. Она действует на нераскорчеванных лесосеках и при движении преодолевает пни высотой до пятнадцати сантиметров, перерезает корневища восьмисантиметровой толщены. Машина снабжена автоматом, который подает семена. Агрегат успешно прошел государственные испытания и принят к серийному производству. Приживаемость насаждений, созданных на вырубках с помощью этой машины, достигла 99 процентов. Первые сотни таких машин начали работать в лесхозах.

По подсчетам специалистов использование нового агрегата только в Белоруссии принесет ежегодно полмиллиона рублей экономии. Белорусский научно-исследовательский институт лесного хозяйства создал много других интересных механизмов. Сюда входит комбинированная машина, которая подготавливает почву под посадки леса на склонах оврагов и песчаных землях, взрыхляет землю на полуметровую глубину и одновременно обрабатывает верхний слой. Сконструированы высокопроизводительные механизмы для вспашки заболоченных лесных массивов, ухода за молодыми насаждениями и многих других работ.

РЕДАКЦИОННАЯ КАЛЕГИЯ

НАШ АДРАС: М.ИСК. ЛЕНИНСК. ПРАСПЕКТ, 37, ДОМ ДРУЖЫ, РЕДАКЦЫЯ ГАЗЕТЫ «ГОЛАС РАДЗІМЫ», ТЭЛЕФОНЫ: 6-19-31, 6-47-97, 3-25-92.

Спорт

181,5 : 155,5

Цэнтральны стадыён сталіцы Украіны вядомы амаатарам лёгкай атлетыкі як кузня рэкордаў. Натуральна, без іх не абшлось і на такіх буйных міжнародных спаборніцтвах, як лёгкаатлетычны матч СССР—ЗША. Колькі разоў стадыён узрываўся бурай авацыяй, якія адзначалі падзенне старога і нараджэнне новага дасягнення.

Алімпійскі чэмпіён Рамаўльд Клім яшчэ раз пацвердзіў сваю рэпутацыю майстра «далёкага бою». Молат, пушчаны рукой віцебскага спартсмена, праляцеў 70 метраў 36 сантыметраў — новы рэкорд СССР!

Быццам добра наладжаная машына, бег савецкі квартэт эстафеты 4×100 метраў. Эдвін Азолін, Амін Туякоў, Гусман Касанаў, Мікалай Палітыка пранеслі эстафетную палачку за 39,3 секунды, палешшышы ранейшае дасягненне краіны. Барацьба за пераможныя ачкі нарасталала з кожнай

мінутаў. Выдатным байцом паказаў сябе харкаўскі студэнт Генадзь Блізняцоў. У паядынку з мацнейшымі амерыканскімі шаставікамі — Джонам Пенелам, Джэфам Чэйзам—ён не толькі дабіўся высокага выніку, паўтарыўшы рэкорд краіны — 4 метры 95 сантыметраў, але і выйграў спаборніцтва.

Перавага амерыканскіх спартсменаў на самых кароткіх спрынтэрскіх дыстанцыях захавалася. «Хуткая» кіеўская дарожка дапамагла ім дабіцца высокіх вынікаў. Вайомія Тайес прабегла стометроўку за 11,1 секунды, паўтарыўшы сусветны рэкорд.

Новы дзень — новыя рэкорды. Лік ім адкрыла савецкая спартсменка Таццяна Шчалканова. Яе рэкордны скачок у даўжыню раўняўся 6 метрам 71 сантыметру.

Наш ветэран Пётр Балотнікаў зноў пацвердзіў сваё высокае майстэрства. На 5-кіламетровай дыстанцыі ён веў упорную барацьбу з алімпійскім чэмпіёнам Робертам Шулем. Імклівы кідок на фінішнай прамой прынёс савецкаму стайеру перамогу. Балотнікаў паказаў час 13 минут 54,2 секунды.

Гледачы чакалі высокага

выніку ад кіеўскага бегуна Віктара Кудзінскага. Зусім жа нядаўна на мемарыяле братоў Знаменскіх кіеўлянін устанавіў новы рэкорд краіны ў бегу на 3000 метраў з перашкодамі — 8 минут 31 секунда. Аднак на гэты раз рэкорд устаяў, з тое час, паказаны Кудзінскім, — 8 минут 31,8 секунды—новае дасягненне матчаў СССР—ЗША.

У скакуноў у вышыню ў цэнтры увагі быў савецкі дуэт Валерыі Брумелі — Віктар Балышоў. Амерыканцы закончылі спаборніцтва, узяўшы вышыню 210 сантыметраў. Далей барацьбу за першынство працягвалі савецкія скакуны. Яны абодва пераадолелі планку на вышыні 218 сантыметраў, аднак перамога прысуджана алімпійскаму чэмпіёну Валерыю Брумелю.

Гэты падзеі разгорваліся ў той момант, калі ўсім стала ясна, што мужчынская зборная каманда СССР выйграе спаборніцтва ў амерыканцаў — упершыню за ўсю гісторыю матчаў. Нашым дзяўчатам не прывакаць да перамогі, але іх поспех на Кіеўскім стадыёне асабліва ганаровы: 20 ачкоў прайгралі ім заакіяўскія госці.

Агульны лік матча 181,5:155,5 у карысць савецкіх спартсменаў.